ANCHETA NOASTRĂ

UNDE SÎNT METODIŞTII? ÎN BIROU SAU PE TEREN?...

În stadiul actual de dezvoltare a mişcării noastre sportive, metodistul reprezintă un factor de bază în îmbunătăţirea permanentă a procesului de instruire şi antrenament, în realizarea integrală a calendarului sportiv local, pe scurt în ridicarea necontenită a nivelului rezultatelor ce se obţin în regiunea sau în clubul sportiv respectiv. Acest obiectiv nu poate fi însă realizat decît dacă metodistul este în permanenţă prezent la antrenamente şi competiţii, dacă el cunoaşte în amănunt toate problemele legate de viaţa internă a secţiilor pe ramură de sport şi acordă ajutorul necesar. Tocmai pentru acest motiv ne-am propus să întreprindem această anchetă, să vedem unde sînt metodiştii: ÎN BIROU SAU PE TEREN?

ÎNCEPUTUL A FOST FĂCUT

Regiunea Argeş nu se numără printre cele fruntaşe în sportul de performanţă. Este un motiv în plus ca metodiştii consiliului regional să fie mai activi, să îndrume şi să controleze cu mai multă atenţie şi competenţă activitatea din cadrul secţiilor pe ramură de sport. Aceasta cu atît mai mult cu cît unele rezultate bune obţinute de reprezentanţii acestei regiuni în ultima vreme dovedesc că posibilităţi există şi că nu peste mult timp primii muguri vor putea da roade bogate.

Cînd am ajuns la sediul consiliului regional şi cînd am întrebat unde sînt metodiştii, ni s-a răspuns imediat: „Pe teren!" Era un prim aspect pozitiv, care avea să fie confirmat ulterior şi de alte măsuri luate pe plan local în vederea îmbunătăţirii generale a activităţii sportive de performanţă.

Revenind la tehnicienii de care ne ocupăm în acest material, să precizăm că nici unul din cei patru metodişti (Gh. Gorgoi, C. Stănescu, I. Mărgescu şi A. Gherbănescu) nu se aflau la birou. Toţi, în frunte cu vicepreşedintele cu probleme tehnice al consiliului regional, tov. Ion Popescu, se găseau pe teren, în secţii, la antrenamente.

Asa l-am găsit pe metodistul Gh. Gorgoi. Asista la una din şedinţele de antrenament ale secţiei de lupte de la C.S.O. Piteşti. Din discuţia purtată cu acest tehnician, ca şi din caietul lui de însemnări, am constatat că vizita pe care o făcea nu era nici formală şi nici întîmplătoare şi — la urma urmei — nu era o... vizită. El îşi propusese să urmărească un ciclu de antrenamente în această secţie, să ceară un control medical pentru a se putea edifica asupra eficacităţii metodelor folosite şi asupra valabilităţii gradului de intensitate cu care se lucra. Pe de altă parte, antrenorul secţiei, Emil Bălănescu, a apreciat ajutorul primit, considerînd că indicaţiile metodistului vor influenţa pozitiv desfăşurarea procesului de instruire.

Pe un alt metodist, Cornel Stănescu, l-am întîlnit la sediul C.S.O. Piteşti, discutînd cu antrenorul de atletism Gh. Mihăilescu. Tema? Felul în care se încadra conspectul lecţiei ce urma să aibă loc după amiază în planul de pregătire pe etapă şi în planul anual de antrenament. Observaţiile erau analizate pe rînd, iar după-amiază cei doi tehnicieni au lucrat cot la cot, punînd în practică concluziile discuţiei de dimineaţă.

Stînd apoi de vorbă cu tov. Ion Popescu, vicepreşedinte cu probleme tehnice al Consiliului regional UCFS, am aflat că această activitate reprezintă doar un început, deoarece anul trecut munca de îndrumare şi control a metodiştilor se realiza sporadic şi, de cele mai multe ori, întîmplător. Acum însă această acţiune reprezintă unul din obiectivele de seamă, ale sectorului tehnic, ce va fi realizat integral, pe baza planului de muncă. In afară de aceasta s-au luat măsuri ca metodiştii să analizeze în ansamblu activitatea secţiilor, concluziile lor urmînd a fi discutate, în primul rînd, cu consiliile cluburilor sau asociaţiilor respective şi cu birourile secţiilor. Se realizează astfel şi o temeinică consolidare organizatorică a secţiilor, ceea ce va determina în mod cert îmbunătăţirea generală a activităţii.

O problemă pe care metodiştii din regiunea Argeş o vor rezolva mai bine anul acesta este şi aceea a sprijinului pe care ei trebuie să-l acorde sportivilor cu perspectivă, dar care fac parte din asociaţii unde nu sînt antrenori calificaţi. In acest scop metodiştii se vor deplasa periodic, dînd acestor sportivi programe de antrenament şi controlînd felul în care ei le execută.

Concluzia noastră este, deci, că în regiunea Argeş începutul a fost făcut. Un început bun, care trebuie continuat cu perseverenţă pentru ca în cel mai scurt timp această regiune să se numere printre cele mai „productive" pentru loturile olimpice!

SPRIJIN CONCRET

Antrenorii clubului ploieştean Petrolul nu se pot plînge că nu sînt sprijiniţi. Şi nu cu... vorbe. In ultima vreme, la fiecare şedinţă de pregătire a sportivilor sînt prezenţi şi metodiştii sectorului tehnic al clubului. Participarea tehnicienilor clubului petrolist nu se rezumă, însă, la un simplu act de prezenţă... In sălile de antrenament sau pe stadion, Gheorghe Manta (secretarul tehnic) şi metodiştii I. Teodorescu şi C. Şovăială controlează şi îndrumă permanent procesul de instruire, fie că este vorba de sportivi fruntaşi sau de copii care fac... ucenicie. Fireşte, aceşti tehnicieni nu intervin direct în timpul pregătirii sportivilor, nu se substituie antrenorilor, dar după încheierea antrenamentului îşi spun punctul de vedere.

Sectorul tehnic al clubului Petrolul a întocmit chiar un „plan tematic", privind îndrumarea şi controlul secţiilor pe ramură de sport. Fiecare metodist urmează să se ocupe direct de buna desfăşurare a procesului de instruire în cîte 3—5 secţii. Se urmăresc printre altele data, locul, ora exactă a începerii şi terminării antrenamentului, prezenţa, caracterul şi durata „încălzirii" sportivilor, densitatea şi intensitatea lecţiei, documentele de evidenţă şi planificare, condiţiile de igienă etc. Accentul în această acţiune cade pe îndrumarea şi controlarea secţiilor de gimnastică şi atletism.

Dar şi fotbalul este (nici nu se putea altfel!) în atenţia metodiştilor clubului petrolist. „Schimbul de mîine" interesează aici în mod deosebit. Cabinetul metodic a luat iniţiativa de a întocmi un „jurnal de autocontrol". Despre ce este vorba? Fotbalistul (copil sau junior) îşi completează în acest „jurnal" programul zilnic: cîte ore a dormit, cum s-a odihnit, cît şi ce a mîncat, cum a decurs antrenamentul şi cum s-a simţit după el, ce note a luat la şcoală etc. Acest caiet — oglinda activităţii — este prezentat, la sfîrşitul săptămînii, antrenorului G. Dumitrescu.

Iată, deci, cîteva aspecte care atestă grija tehnicienilor de la Petrolul faţă de antrenorii şi sportivii clubului ploieştean.

NU ERA ACOLO...

Oceaţă deasă, coborîtă din văzduh dar şi din coşurile zecilor de furnale fumegînd sub cerul Hunedoarei, ne-a însoţit primul itinerar în oraşul siderurgiştilor, către noua sală de sport „Constructorul". Păşindu-i pragul, nu poţi ascunde un sentiment de sinceră emoţie. Cele ce vezi aici sînt făcute să încînte ochiul iubitorului de sport. Un parchet neted, sclipind de curăţenie, se întinde sub bolta închenărată cu tuburi de neon. Lumina lor se uneşte cu aceea ce pătrunde prin doi imenşi pereţi de sticlă şi oţel, fiecare în lungime de peste 40 de metri. Fileul alb împarte în două jumătăţi marcajul de tenis, pe laturi stau rînduite cu grijă aparatele de gimnastică, stive de saltele pentru lupte, corzile ringului de box.

Am asistat, de-a lungul unei zile obişnuite de lucru, la antrenamentele tenismanilor din lotul republican — oaspeţi în zilele de ianuarie, bucurîndu-se de atenţia deosebită a localnicilor — apoi la acelea ale cîtorva secţii sportive. Pe rînd au trecut prin faţa noastră luptătorii, pregătiţi pentru competiţii divizionare de antrenorul L. Covaci, apoi boxerii şi gimnaştii conduşi de instructorii voluntari ing. Damian şi I. Feţeanu şi, la urmă, micii tenismani ai antrenorului Mircea Pascu, un pedagog cu rezultate deosebite în această dificilă ramură sportivă.

Activitatea ni s-a părut totuşi săracă. Sala şi-a deschis porţile în primele zile ale lui ianuarie, dar aici — cu excepţia secţiilor mai sus notate — alţi sportivi hunedoreni n-au făcut antrenament, deşi ei practică discipline cu specific de sală. Surprinzătoare ni s-a părut mai cu seamă absenţa activităţii la haltere, sport aproape necunoscut în acest centru muncitoresc unde „atletica grea" ar trebui să fie... la ea acasă.

Care este cauza? Răspunsurile primite la această întrebare au fost diferite. Localnicii ni s-au plîns că nu sînt suficient ajutaţi de la „centru". Pentru haltere, de pildă, zice-se, nu sînt... condiţii. De! Sala — sală, dar „n-avem halteră olimpică"... Şi dacă ar fi, ce facem de antrenor?...

Ne-am dus la „centru". Respectiv la Consiliul regional UCFS Hunedoara. Evident, cel mai apropiat de problemă trebuie să fie metodistul în sarcina căruia cad sporturile specificate aici (haltere, lupte, box) — tov. Lazăr Istrate. Ascultîndu-l, aflăm că este foarte la curent cu problemele sportului din oraşul Hunedoara, dar iată că — respectînd cu stricteţe programul său de deplasări... — el n-a mai dat pe acolo din anul trecut. Deci, în luna ianuarie, cînd oraşul Hunedoara trăia un eveniment deosebit — inaugurarea unei săli de sport — metodistul direct interesat în punerea pe picioare a unui nou program de pregătire pe teren acoperit se afla prin alte locuri.

Poate că tocmai de aceea s-au ivit — la început — o serie de neînţelegeri în alcătuirea programului de activitate a noii săli, iar halterele nu figurează în acest program. Oricît de competentă şi rodnică este activitatea dusă pe plaiurile hunedorene de metodistul L. Istrate — şi în acest sens am cules, e adevărat, mărturii numeroase — o asemenea scăpare din vedere ca aceea arătată mai sus îi scade multe... puncte din calificativul superior ce i l-am fi putut da.

UN PRIM PAS...

Indrumarea şi controlul secţiilor de performanţă din regiunea Banat nu au constituit pentru sectorul tehnic al Consiliului regional UCFS un obiectiv important în anul 1965. Cei 4 metodişti, care au sub îndrumare 21 de comisii pe ramură de sport şi 79 de secţii de performanţă — dintre care 26 de nivel republican şi 53 de nivel regional — nu au reuşit să urmărească în mod sistematic ciclurile de antrenament, aceasta făcîndu-se numai sporadic.

Discutîndu-se această problemă cu tov. prof. Eugen Budişan, vicepreşedinte al Consiliului regional, am aflat următoarele: „Pentru noi, anul 1965 a fost bogat în competiţii. In afara celor cu caracter regional, la Timişoara au avut loc multe faze de zonă, finale şi întîlniri internaţionale. Toate acestea au solicitat prezenţa şi aportul metodiştilor care, însă, în anul încheiat, au depus mai mult o activitate gospodărească, de organizatori de competiţii şi nu de îndrumători tehnici. Prea puţin a fost simţită prezenţa metodiştilor noştri la nivelul secţiilor de performanţă. Săptămîni în şir activitatea lor se rezumă la legitimări, vize, rezolvări de contestaţii, programări, probleme administrative. De organizarea competiţiilor credem că trebuie să se ocupe altcineva, încît metodistul să urmărească pregătirea şi evoluţia sportivilor, să controleze modul cum se organizează competiţiile. Acesta este un deziderat care sperăm că va fi realizat în anul 1966".

Intr-adevăr, în prezent, fiecare metodist are un grafic de deplasări săptămînale în secţiile de performanţă, pentru a urmări un ciclu de antrenamente. Primul pas a fost făcut. Aşteptăm acum şi... deplasările.

In ceea ce priveşte clubul Ştiinţa Timişoara, care are 7 secţii cu 19 antrenori, lucrurile stau mai bine. Munca acestor antrenori e coordonată şi controlată de doi metodişti (prof. Cornel Ivănescu şi prof. Sanda Vitman), prezenţi la toate antrenamentele secţiilor. In cadrul şedinţelor săptămînale pe care le are cu antrenorii sectorul tehnic al clubului analizează problemele de interes general, prezintă referate (ultimul a fost „Despre oboseală", susţinut de prof. S. Vitman) şi trasează sarcinile pentru săptămîna viitoare. Felul cum sînt completate şi respectate planurile de pregătire ale antrenorilor Constantin Voroncovschi şi Ion Ionescu (fotbal), Victor Chiţa (handbal), Victor Alexandrescu, I. Vilems (canotaj), C. Dorogan (baschet) etc. dovedeşte că pregătirea sportivilor se face în mod ştiinţific.

La clubul Banatul am urmărit activitatea secţiei de gimnastică. Aici, metodistul Alex. Cerghi şi cei şapte antrenori pregătesc peste 200 de gimnaşti. Prezent la fiecare antrenament, metodistul A. Cerghi cunoaşte stadiul de pregătire a fiecărui sportiv. Colaborarea lui strînsă cu antrenorii Maria Raicu, Tamara Bompa, Naghi, Baliţa, Trincă, Tache a făcut ca numai la doi ani de cînd a luat fiinţă clubul rezultatele să fie mulţumitoare. Fiecare antrenor are caietul completat la zi, în care metodistul clubului şi cel de la consiliul regional UCFS, Gh. Milin, au consemnat de nenumărate ori deficienţe ce au fost apoi remediate.

Concluziile anchetei noastre nu sînt greu de desprins. Prima dintre acestea ne arată că în majoritatea cazurilor metodiştii au început să înţeleagă că principalul lor loc de muncă este SECŢIA, LA ANTRENAMENT şi nu ...biroul. Este un lucru bun.

Considerăm însă necesar să atragem atenţia că tot atît de important este şi felul în care se efectuează munca de îndrumare şi control şi, mai ales, modul în care observaţiile metodiştilor şi propunerile lor ajung să influenţeze pozitiv desfăşurarea activităţii de instruire şi antrenament. Cu alte cuvinte, este neapărat necesar să se acorde o mai mare atenţie discutării acestor concluzii, ele urmînd să se facă simţite în activitatea secţiilor pe ramură de sport. Numai aşa metodiştii vor putea contribui CONCRET la dezvoltarea activităţii sportive de performanţă, numai pe această cale vor putea ajuta direct la ridicarea pe o treaptă calitativ superioară a procesului de instruire şi antrenament.

Anchetă realizată de CALIN ANTONESCU, ROMEO CALARAŞANU, RADU VOIA şi PETRU ARCAN — corespondent regional.